

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО

СМРТ И СОНЕТ

МОЈЕ ЈЕ

*Све њре мене моје је
Шћио цвеџа а не вене
Докле њамћење сеже
А несећање слуџи*

*И кад сам сена сене
То сунаџце ме зреје
И обличје ми среже
У окаџој минуџи*

*То зрнце злаџноз њраха
Краденоза са фреске
Свеџлуца око злаве*

*И целебне су реске
Речи самрџноз сџраха
Док очи не њоџлаве*

ЛАКО ЈЕ БИЛО РЕЋИ

Лако је било рећи њој^{мо} кући
Крај њу^{ша} није у нашој надлежност^и
Сад смо њу^{зде} смо У реду чекајући
Срд^ии с^иарци безнадежни у злос^ти

Кроз очи за^ледани ко ли ће њ^рви
Бо^гу на ис^тину или на ^жозбу црви
Ако њо^{није} ис^то у њо^си^ељици крви
Где врвеж даноноћно врви ли врви

Кроз у^иробице ^жрк^љан мождане зоне
У у^шни калу^ј уволаже ће ући
О^илевиће ње и с^ирем^ии за ^довек

Дико свом роду Одроде васионе
Време је мре^ии Али док до^ђеш кући
Помучи^ћеш се бра^иац И њи си човек

СНИЈЕГ ЈЕ ЗА ТРЕН ТРЕПНУО

Сније̄ је за ѿрен ѿре̄ӣнуо
Све живо се с̄ӣӣцало
Небо је с̄ӣре̄ӣње ѿре̄ӣнуо
Ко је ѿо ц̄јел̄цем ӣцао

Чи се ѿо ѿӯӣӣћ̄ з̄убио
У б̄јелинама ӯӣварним
Ш̄ӣа се са чиме с̄љубило
Несаницама јӯӣар̄њим

Јесмо ли часак дремнули
У свје̄ӣлос̄ӣи се умили
И з̄дје ли смо се ѿренули

Кад је одсвуда сијало
Сунце Да нам се умили
У з̄робу нас је з̄ријало

СОНЕТ И СМРТ

Узалуд си *п*ро*п*р*и*шио кроз мећаву невољниче
Смрзла су се худа слова заледили с*и*ш*и*ха редици
А било је да куд *п*ро*ђ*е*щ* сус*и*о*и*ш*и*це невен ниче
И босиок коме су се радовали *п*и*х*и *п*реци

Где је она милос*т* божја Присе*т*и се несрећниче
Два ка*п*рена два *п*ер*ц*е*т*а Ч*и*ш*а*в роман Хи*п*ро реци
Ко сад језди кроз облаке ви*ш*ла*ј*ући срећи кличе
И *п*и*к*ира с*т*р*м*о*г*лаво у за*г*р*љ*а*ј* живој реци

Оку*п*ај се у сећању несмирени залудниче
У белини изнад сне*г*а *г*де ждралови залуд криче
Да ће бив*ш*и расковниче *п*во*ј*у *г*розу ју*г*у одне*т*

Ни *п*р*и*ш*и*не нема ви*ш*е док завејан луд узниче
Тајним *п*исмом урезау*ј*е*щ* у сне*г* и лед крај од *п*ри*ч*е
А мећава бла*г*ородна већ римује смр*т* и сонет*и*

КОШУЉИЦА СНЕГА

О̄шко̄ знам за себе̄ ѿ̄ сӣ ѿ̄ред мене̄
Иако̄ з̄оворе да се̄ дрӯго̄ ѿ̄иче̄ш
Од ѿ̄воје̄ близине̄ ѿ̄обеле̄ мӣ зене̄
Ӣ з̄де̄ ѿ̄е̄ не̄ се̄јӯ ѿ̄ӣ ко̄ коров̄ ниче̄ш

Како̄ с̄ѿарим̄ вредно̄ радӣш ӯ ѿ̄рӣ смене̄
Ко̄га̄ з̄од̄ ѿ̄зове̄ш̄ на̄ше̄ име̄ сриче̄ш
Твоје̄ сӯ нас̄ Сунце̄ ѿ̄ремрежиле̄ сене̄
З̄гасне̄ш̄ лӣ са̄ нама̄ обо̄јцӯ скрӣће̄ш

А̄ ако̄ не̄ з̄гасне̄ш̄ заве̄ш̄ѿај̄ нас̄ ледӯ
Зале̄ђенӣ нека̄ збирнӣ рачун̄ сведӯ
Ӯ де̄ше̄ѿӯ с̄ѿарац̄ ӣ ӯ с̄ѿарцӯ де̄ше̄

Кро̄ѿкӣ ӣ нареднӣ неумӣѿном̄ следӯ
Видим̄ нас̄ блажене̄ ӯ о̄ѿӣѿем̄ нередӯ
Ве̄ћ̄ нам̄ чиӣка̄ сне̄га̄ ко̄шӯљице̄ ѿ̄ле̄ше̄

ТУЖБАЛИЦА УСПАВАНКА

Нећемо се ни ѿмаћи из сѿоѿала гдѣ смо сѿали
До овде смо кривудали одавде се иде ѿраво
У висину у дубину У даљини заосѿали
Над нама је ѿѿонуло задње сунце ѿрејераво

Уронисмо у милину сунчевина чим нас зали
У сумраку исѿоѿљени ѿоницѿени слеѿи мали
Ако греје коме греје маховино водо ѿраво
Слеѿо сунце изврнуѿо оборено водоравно

У висини ледено је У дубини сѿудено је
У даљини није моје Из ѿуђине ѿуђосѿѿ ѿоје
Љуља мајка два ѿосѿѿца нина маѿи два ѿосѿанка

Оба су јој млада леѿа Ничега се већ не боје
Озрачене на Прозрачку у својскосѿѿи куће своје
Оѿоја нас загрљене ѿужбалица усѿаванка

БЕЗ СЕНКЕ

Само да нам се краја доче^иа^и
И да нас у сну црна зос^иа нађе
Је ли у^ишеха оном који ^иа^и
Да је све ^иоклон ^ии^ио нас живе снађе

Да је најбоље онако како је
Мо^гло је би^ии и да нас не буде
Не др^хи^и сенко ни на ^ирен ако је
Узник у^ишеко у обличје луде

Ниси ^ии ^ирви ^ии^ио рођењем ^иа^и^и
Ни^ии си задњи који се ^ировуче
Сузном долином до на вра^иа ^иа^име

И сад кад у сну не можеш да ^ила^и^и
Лађару обол како с^иари уче
С^иавај без сенке Одс^иавај и за ме

НЕВЕРМОРЕ

Од ларме свакодневне ѿбеџли смо на море
На сиње неверморе заблуду лаковерних
Ни сунца ни месеца ни ружојрсѿе зоре
Само је киџа лила блаџородница смерних

Раѿара ѿвртѿлара ѿесника џеорџика
Сунаџце џѿѿо чекају ѿа да се расѿевају
Од црнила ѿлав џавран Тиресијиноџ лика
Већ зна џѿѿа зна ѿокуњен као сви који чају

Да надлази вода и да свануѿѿи неће
Да нема сѿароџ Ноја ни сѿасоносне Арке
Ни беле џолубице џѿѿо у среѿѿање слеће

Ни џране маслинове Тек ѿсовка са каѿарке
Поѿѿони луди свеѿе Из мрака али ѿѿѿце
Јоѿ џракће Тиресија Рефренски Никад виѿце

РУГАЛИЦА

Расїевао си Боже цїтїо се расїевайї може
У ѿољу ѿоју ѿоїци У зори развїзорци
Из ѿубе бубе бубре исїод коже се множе
Зри јаје у кокощци и ѿод кором ѿоїкорци

Крај барє бујад буја и шуми алилуја
Працином ѿраце врайци Час змижу а час лазє
У биљу од обиља крај сїазе од омразє
Змије У Божјој бащїи свей у бунилу ѿращїи

И ѿолако већ ѿрули И нагиње се нули
Ко коға блазосиља Ко ѿу на коға хули
Па и мене су сїарца сїавили на магарца

Да ме као од беде венчају косе седе
С оном која ме худоџ щкроїљеноџ водом лудом
С лаврима ѿод оружјем у вјечносї сїроводила

ВИДО

Уђи у морску воду из смрачених ѿланина
У чисти ѿлави видик у оѿворену књиђу
Го ко од мајке рођен нека ѿе ѿшлас нина
У двосѿрукој колевици у добровољном иђу

Оѿѿали су ѿи бодље рођови ѿаѿци кљове
Длакаво крзно звери дилувијална ѿушка
Збуњени ѿредаѿори ѿрезају да ѿе лове
Не разазнају јасно ѿѿа сѿруја сѿруји ѿушка

О ѿлаѿком издуженом ѿровидном водоземцу
Који се из варварсѿва враѿио у кулѿуру
Море реѿлика неба ѿуѿљива меморија

Плава ѿробница Срба уѿока сваком зденцу
Ту сам међу својима сажеѿ у нулѿу уру
Сѿоје ѿалије царске И крсѿ из сидра сија

(Из књиге у рукопису *Смрѿ и соней*)